

i Fjor at regne ud, hvad det blev for hvert enkelt Medlem i disse Foreninger. Det var 1899 3,₃ Kr. pr. Medlem, i 1900 4,₇₆ Kr. og i 1901 6,₁₁ Kr. I disse Tal er der ikke noget imponerende, der er ikke noget stort i, at en Arbejder i de 9 Maaneder lægger en halv eller en hel Dagløn til Side til sit og sin Families Underhold i de 3 Maaneder, hvor han gaar arbejdsløs. Jeg synes endog, at det er for lidt til, at man kan tale om Selvhjælp og kræve det offentlige Støtte. Det maatte vistnok kunne sættes meget højere op i den Tid, hvor de have Arbejde, end til at faa samlet 3—4 Kr. sammen i 9 Maanedes. Til denne Selvhjælp forlange de nu Statstilskud og ikke noget lille, men indtil det dobbelte af, hvad de selv yde. Men naar Statshjælpen saaledes bliver det bærende, bør man virkelig vende Sætningen om og kalde det Selvhjælp til Statshjælp. Det, som skulde være Grundlaget, skulde gerne være Hovedhjælpen. Det bliver det ikke efter dette Forslag. For øvrigt kan jeg ganske i den Henseende slutte mig til Flertallets Ordfører, at det maa blive en Kommunesag, løses gennem Kommunerne. Saadan er det jo ogsaa forsøgt rundt omkring i de forskellige europæiske Stater, hvor man har taget dette Spørgsmaal op, ganske vist ikke med synderligt Held. For øvrigt behøver man slet ikke at gaa til Udlandet for at finde Kommuner, der tage sig af de nødlidende inden for Kommunerne egne Grænser, og det ikke alene dem, der lide Nød paa Grund af Arbejdsløshed, men ogsaa andre, ligegyldig hvad Aarsagen er. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) oplyste i Fjor, at Sogneraadene ude paa Landet havde ganske anderledes forstaaet at benytte de fri Fattiggasser end Kommunalbestyrelserne i Byerne. De brugte at uddele Hjælp til de nødlidende gennem de fri Fattiggasser baade — som han sagde — af humane og vel ogsaa af økonomiske Grunde, og det blev gjort efter en saadan Maalestok, at der var Kommuner, hvor der slet ingen fattige var. Men det samme ærede Medlem sagde, at Byerne ikke nær saaledes havde forstaaet at benytte den fri Fattiggasse, og nævnte som Eksempel den Kommune, hvor det ærede Medlem selv hører hjemme, nemlig Aarhus, hvor de fri Fattig-

kassers Bestyrelse i en Erklæring i Fjor i Bladene udtalte, at det ikke hørte til deres Opgave at understøtte arbejdsløse af de fri Fattiggassers Midler, fordi dette efter dens Mening laa uden for Hensigten med de fri Fattiggasser. Her i Kjøbenhavn gjorde de det heller ikke, man understøttede ikke de virkelig arbejdsløse med en rød Øre.

Nu kan det ikke hjælpe, naar Kommunerne gøre noget galt eller lade være med at gøre noget godt, at de Herrer da pleje at sige: ja, men vi ere jo heller ikke Flertal, vi ere i Mindretal. Naa, paa den anden Side ere vi vante til at høre, at denne Minoritet, naar der sker noget virkelig godt, naar vi ogsaa her i Salen have faaet gennemført et eller andet, til Trods for, at den er i Mindretal her i Salen, tager Æren herfor og siger: Det er os, der have faaet det ført igennem. Men det er dog et meget respektabelt Mindretal, de Herrer have i Kommunalbestyrelsen, og der kunde de i det mindste have fremsat Fordring om at faa noget gjort. Men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte paa et af de 4 Møder, som holdtes paa een Dag i Kjøbenhavn om dette Spørgsmaal i Fjor, at Kommunen havde gjort, hvad den kunde, idet den havde sat Arbejder i Gang for 11 Mill. Kr. Samme Dag oplyste en anden Partifælle paa et andet Møde ogsaa i Kjøbenhavn, at der paa den Tid var 15,000 arbejdsløse foruden Kvinder og Børn. De 15,000 fik imidlertid ikke en rød Øre af de 11 Mill. og heller ikke noget af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Nu siger det ærede Medlem, at der haves ingen fri Fattiggasse i Kjøbenhavn. Men jeg kan huske, at den højtærede Justitsminister i Fjor opfordrede til at indgiye Andragende om at faa en saadan Indretning i Kjøbenhavn. Saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlem, har man intet Andragende indgivet. Det er en vanskelig Ting, sige de, at faa en saadan etableret, men jeg ved ikke, hvorfor det er mere vanskeligt her end saa mange andre Steder. Men sikkert er det, at hvis Købstadkommunerne ville følge Landkommunerne og hjælpe deres nødlidende, enten disse nu ere nødlidende paa Grund af Mangel paa Arbejde eller af andre Aarsager, hver inden for